

בס"ד

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

דמעותיה כבר יבש מזמן. לאחר מות בעלה ושלושת ילדיה היקרים לה כל כך, רק שמריה נותר לה אם לא לוקחים בחשבון את ידידיה, שאין יודעים מה עלה בגורלו.

קול שאון הגיע לאוזניו, שאון מאיים, הוא רץ לעבר הקולות...

"החומה נפרצה... ", "הרומאים פרצו.."

נחשולי שלדי אדם, עור ועצמות, רצו בכיוון ההפוך לכיוון ריצתו, ה-ר-ו-מ-א-י-ם-פ-ר-צ-ו-...!

למרות גילו, ידע שמריה מה יקרה כעת. למרות גילו, הוא הספיק להציץ מבעד לסדק בחומה, סדק שרק ילדי ירושלים יודעי כל, ידעו עליו ראה את גלי ההרג וההרס שהותירו הרומאים אחרי שפרצו את החומות הראשונה והשנייה וידע שזה מה שיקרה עכשיו.

הוא הביט לאחוריו, הר הבית התנשא שם במלוא הדרו, לצידו מצודת החקרא הנודעת. הוא רץ לשם לא מביט על שום דבר אחר הוא רץ שוכח מרעב או צמא. קרבות אחרונים ניטשו בין אחרוני מגיני העיר שעוד נותרו לבין חיילי רומי מדושני העונג, מקושקשי שריון ואחוזי חניתות. מדי פעם שמע צעקה אחרונה של מאן דהוא, הרומאים התקדמו...

הם שטפו פנימה בלא מעצורים, ועצרו ליד מצודת החקרא.

"היהודים האלו", סינן מפקד רומאי, "עקשנים כפרד ראה גם ראה אוכל לא ראו זה חודשים ועדיין נלחמים הם כאריות, לולא כבשנו היום את החומה, כי אז הייתי נוטש את המערכה וחוזר לרומי..."

בס"ד

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

סיפור החורבן (מעובד על ידי צוות כיפה)

החומה בת מאות השנים, הפחיזה אותו. הוא צעד לידה, כמו מנסה לאמוד את עוצמתה, בטרם יבלע בעיר עליה היא שומרת. השמש יקדה בעוז, כמו מנסה לשרוף את כל אשר השאיר טיטוס.

ערב תשעה באב, והוא, יצחק, ילד צעיר, צנום, צועד וספר ה"קינוח" תחת בית שחיו, פוסע אל הכותל- השריד העתיק, הסמל היחיד שנותר מאותו בניין נפלא .

הוא לא הבין על מה מתאבלים, לא כל כך קלט את המשמעות, כל ההסברים והסיפורים רק בלבלו אותו יותר. "מה היה אותו בית מקדש עליו אני אמור לבכות הלילה?" ומדוע יבין?

החום עייף אותו, הוא התיישב למרגלות החומה, מניח לשמורות עיניו להיסגר ונרדם .

הם גרו בעיר התחתונה, סמוך לבית המקדש. שערי העיר סגורים, אין יוצא ואין בא, המוני הרומאים צרים על העיר, מאיימים בכל רגע לפרוץ את החומה האחרונה שנותרה לפליטה, מדי פעם חלפה בליסטראה מאיימת מעל ראשו ונחתה אי שם, נוטלת עמה עוד בניין או עוד כמה יהודים מזי רעב.

אביו כבר לא היה בין החיים שעה ששמריה סובב לו רעב בסמטאות העיר, מחפש אחר איזה עשב שאולי עוד נותר להחיות את נפשו הכמהה למעט אוכל.

לפני שיצא, ראה את אמו מוציאה ממקום מחבוא את פירורי הלחם האחרונים, ידע שזה לא יספיק ויצא. לא רצה לראות בצערה והיא הביטה אחריו בצער אין קץ, מקור

בס"ד

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

שני לו, נזכר איך היה עומד למטה, ליד השערים ומביט למעלה, על ה"סטיו" - אולם העמודים המתנשא מעל, אל העמודים המפותחים שסותתו באבני האולם החיצוניות, נזכר בגשרים האדירים והיפים, פאר בנייה עולמי שבנה הורדוס, והביט כעת על ההר השמם, על החורבות הפזורות סביבו, וידע שעוד מעט... עוד מעט... תיפרץ גם החומה הזו ...

ואז... לא יעמוד עוד כלום בפני הרומאים, אחיו מזי הרעב לא יוכלו לגבור עליהם בקרב פנים אל פנים, אז שוב יראו הררי נרצחים בכל פינה, לבו כאב, הוא פחד, פחד באמת ובתמים...

אמו חיבקה ואימצה אותו אל ליבה, כמו קוראת את מחשבותיו, וכך, חבוקים, הם ניצבו מביטים אל המלחמה המתרחשת תחת רגליהם.

לפנות ערב כבשו הרומאים את החקרא, בניסיון אחרון לעצרם, פינו המגינים את אולמות העמודים, לאחר שקשרו לכל עמוד לוח עץ מצופה גופרית וזפת, נתנו לרומאים לחדור אליהם ולאחר מכן הבעירו את האולם.

מאות רומאים עלו באש אך נקודת ההגנה היחידה שלפני המקדש עצמו נפלה.

בבוקר עלו הרומאים על החומה קרב אדירים התרחש כל היום, המגינים לחמו בחירוף נפש ממש, יודעים שקריאתם "למען בית מקדשנו" הפכה כעת ממשיית כי על הבית עצמו הם לוחמים. כאריות הסתערו על הרומאים, הורגים בהם עוד ועוד. אך הרומאים, מעודדים מהצלחתם ויודעים כי זהו כמעט המחסום האחרון של טרם ניצחון, לא עצרו, שולחים מאה תחת כל הרוג.

כל היום נמשך הקרב בחצר. כל היום כולו, כאשר בבית עצמו ממשיכה העבודה, שמריהו כבר לא הביט, אותה שעה כבר כבד עליו הרעב והוא רבץ כמתעלף תחת קורת

בס"ד

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

אותה שעה כבר היו שמריהו ואמו בעיר העליונה, מביטים אחוזי תדהמה על ההרם שכבר הספיקו הרומאים לגרום טרם ניגשו לכבוש את החקרא .

" שמריהו", לחשה האם, "הם מתחילים..." איל הברזל העצום ניגש למלאכה, מתחיל לזעזע בנגיחותיו את החומה האדירה. מעל למגדלי המצודה שפכו המגינים הזועמים זפת רותחת, שמן רותח, ירו חיצים, אך הרומאים כבר מצאו להם דרכי הגנה, ובכל מקרה, על כל חייל שנהרג קמו ועמדו עשרה .

שמריהו הביט אל המקדש, בחצרו התנהלה עבודת הקודש כאילו אין מלחמה, כבשים לקורבן כבר לא היו, הרעב הרג את כולם, אבל הכוהנים לא נכנעו. מדי פעם נפל אחד מהם, מחץ או אבן קלע, אך מיד ניצב תחתיו אחר לתפוס את מקומו .

שמריהו נכסף לעמוד בעזרה, להציץ אולי יראה את פאר מנורת הזהב המאירה על סביבותיה, אולי יזכה לחוש בקדושה השורה, אולי יזכה לראות את השולחן, הניצב עתה מיותם ללא הלוחמים.

נכסף לראות את מזבח הנחושת הניצב ענק על מקומו, את הכוהנים העולים ויורדים בו, מי לדשן, מי להקריב, נכסף לחזור לימי קדם, עת לקחו אביו ברגל לראות ביפי המקום .

מלמעלה נראה הר הבית היטב. כשהיה קטן, נהג אביו לספר לו על הורדוס, איך הרג את גדולי ישראל וככפרה החליט לבנות שוב את בית המקדש, סיפר לו על חוכמתו של יהודה בן בבא שייעץ לו איך לקבל את רשותה של רומי, סיפר לו על מלאכת הבנייה העצומה.

שמריהו נזכר בסיווריו, תיאר לעצמו את העיר והמקדש איך נראו טרם החלה המלחמה הארורה הזו, רחובות מטופחים, כיכרות נאים, מחלפים שנועדו להקל על העומס בכניסה להר הבית, נזכר בשערי חולדה המעוטרים כולם בצורות מן הצומח ביפי שאין

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

בס"ד

לאחר שהחריבו הרומאים את בית המקדש, לא היה עוד כוח ביהודים ללחום והם נכנעו בפני הרומאים אשר הסתערו על העיר העליונה.

לפני שהחריב את בית המקדש, קיים טיטוס אסיפה של מפקדי הצבא, ושאל: האם להחריב את הבית הזה, שהיה אחד המבנים המופלאים בתבל, או לא. אולם הידיעה שכל זמן שלא יחריבו, לא יכניע את היהודים וכן לחצם העצום של מפקדי צבאו שסירבו להשלים עם הרעיון שהדבר שבגיננו הקריבו קרבנות כה רבים - יישאר על עמדו הביאה את טיטוס להחלטה להחריבו.

ומאז חורבן הבית לא נותר לנו אלא להתפלל בכוונה רבה לקב"ה, "יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך. ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות".

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

בס"ד

גג כלשהי. החום העיר אותו חום עצום, חום שכמוהו לא הרגיש מאז עמד על דעתו. הוא יצא במרוצה.

א-מ-א ה-מ-ק-ד-ש ב-ו-ע-ר-!!!

להבות אש ענקיות עלו אל על, המקדש בער כולו, שמריהו החל לבכות, אך לא לבדו, אלפי אנשים עמדו, מביטים על הזוועה בוכים ביללה... הן על המקדש נלחמו, עליו סיכנו נפשותיהם, עליו שכלו את בניהם ובנותיהם, עליו נהרגו בעליהן ונשותיהם, המקדש בוער...

ושמריהו נפל מתעלף...

יצחק התעורר ועיניו שטופות דמעות...

הוא נשא עיניו, מחפש את האש, את הלהבות, את הרומאים המשתוללים, אך כל שראה היה יהודים צועדים, לבושי נעלי בד, פניהם עצובות והם צועדים אל הכותל המערבי...

הוא קם והחל לצעוד משחזר במוחו את החלום את פאר המקדש, את הקדושה, את השראת השכינה שהיתה בו, את יפי המנורה, את עוצמת הצער שראה על פני היהודים המביטים מהעיר העליונה, אל המקדש הבוער, ומבלי משים החלו הדמעות לשטוף שוב את פניו.

כעת, הבין את הצער, ידע והרגיש את החורבן בלבו פנימה. "איכה ישבה בדד", חשב לעצמו פוסע בסמטאות שהיו פעם עמוסי יהודים צועדים לבית המקדש וכיום ערבים מציגים בהם את מרכולתם לראווה.